

Lene Kaaberbøl

MICA VRĂJITOARE

III

RĂZBUNAREA CHIMEREI

Traducere de Mihaela Pogonici

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KAABERBØL, LENE

Mica vrăjitoare / Lene Kaaberbøl ; trad. din lb. engleză de

Mihaela Pogonici. – Pitești: Paralela 45, 2020 –

6 vol.

ISBN 978-973-47-3154-1

Vol. 3 : **Răzbunarea Chimerei**. – 2021. – ISBN 978-973-47-3515-0

I. Pogonici, Mihaela (trad.)

821.113.4

Kimæras hæv

Lene Kaaberbøl

Copyright © Lene Kaaberbøl, Copenhagen 2011

Ilustrația copertei: Bente Schlick

Versiunea în limba română a fost realizată după *Wildwitch – Life Stealer* (vol. 3), de Lene Kaaberbøl, Editura Pushkin Press, 2017, traducere din limba daneză de Charlotte Barslund.

Sursă viniete: p. 3 – Shutterstock/g/WireStock+Inc;

Sursă viniete: 7, 13, 25, 33, 40, 48, 55, 66, 82, 88, 96, 104, 109, 118, 128, 134, 144, 151, 162, 169, 176, 187, 205, 2012 – Shutterstock/Eugenia Petrovskaya

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

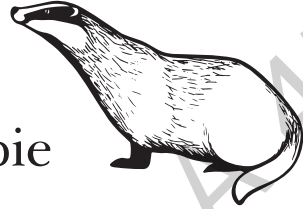
Cuprins

1. Inimă de vrabie	7
2. Bursuci și alte fiare sălbatice	13
3. Zbor în văzduh	25
4. Ca un șarpe în iarbă.....	33
5. Mirosul de sânge	40
6. La spital	48
7. Căderea vertiginoasă.....	55
8. Nodul de suflete.....	66
9. Viață nouă	82
10. Cea mai întunecată noapte	88
11. Strigoii.....	96
12. Vademecum	104
13. Peștera	109
14. Egeholm	118
15. Doamna Rank	128
16. Satul	134

17. Acasă la familia Gabriel	144
18. O stâncuță pe o ramură	151
19. Pădurea moartă.....	162
20. Înăuntrul monstrului.....	169
21. Zăpada gri	176
22. Răzbunarea	187
23. Când ceva moare.....	205
24. Acasă	212

CAPITOLUL 1

Inimă de vrabie

Eram o pasăre. Aripi mici, cenușii de vrabie mă purtau prin văzduh, zburătăceam printre ramuri și frunze. Era primăvară, sau aproape primăvară, astfel că totul mirosea a viață și a verde crud și puteai să ciugulești din mugurii fragezi.

Într-un fel, știam că visez. Știam că, în mod normal, nu sunt o vrabie, ci o fată, că mă cheamă Clara, că nu am nici aripi, nici cioc și că semințele și mugurii de salcie nu sunt mâncarea mea obișnuită de la micul dejun. Dar, în același timp, zburam prin această pădure și simțeam primăvara în jur, simțeam efortul de a bate din aripi, simțeam cum ghearele se prind de ramuri de fiecare dată când mă lăsam pe câte-o creangă de copac

pentru a ciuguli un muguraș zemos sau o furnică ce tocmai trecea pe acolo.

Apoi ceva mi-a atras atenția pe solul pădurii. O bobită. O bobită de scoruș portocalie, puțin uscată, pe care nimeni n-o mâncase. Rar vezi câte una în această perioadă a anului, și micul meu stomac de vrabie a chiorăit la vederea ei. Însă nu am coborât imediat. Pentru că bobita se afla lângă ceva... Lângă ce? Nu eram sigură. Vedeam doar că este ceva diferit, ceva ce n-are ce să caute primăvara într-o pădure plină de viață. Ceva acoperit de frunze moarte. Nu doar uscate, ci moarte. Nervuri gri, fără pic de culoare, schelete de frunze descărnate, complet golite de viață.

Frunzele care se usucă și cad din arbori nu erau o noutate. Se întâmplă în fiecare an, spre marea încântare a gândacilor, a rămelor și a altor mii de găze crocante și delicioase. Dar acolo era... altceva. Nu vedeai nici cel mai mic semn de viață în jurul scheletelor de frunze, nimic care să mișune, să ronțăie sau să scormonească.

Asta nu-mi plăcea. Dar... eram topită după fructele de scoruș. Și cu cât mă uitam mai mult la boaba aceea, cu atât mi se părea mai apetisantă. Culoarea ei

portocalie mă ademenea: „Sunt zemoasă!“ Parfumul ei striga: „Vino să mă mănânci!“ Era dulce și crocantă, iar fructele de toamnă fuseseră toate culese și mâncate demult.

Am zburat până la ramura cea mai de jos. Boaba era la doar câteva bătăi de aripi...

O, cât mă tenta...!

Dar n-am mai apucat să ajung la ea.

Aripile mele au înțepenit. Ghearele s-au contractat de mai multe ori, apoi au dat drumul ramurii pe care mă așezasem. Am căzut grămadă, neputând să-mi desfac aripile, neputând să mă mișc, să mă salvez, să fac nimic. Inima de vrabie mi se zbătea în piept, sângele îmi zvâcnea prin vene și, cu toate astea... nu puteam să mă mișc. Ceva pusese stăpânire pe mine, ceva invizibil, dar extrem de puternic, care mă paraliza, îmi sugea viața. Penele au căzut de pe aripi, oasele mi s-au sfărâmat ca niște bețe uscate. Am aterizat, cu o bufnitură, pe spate, în frunzele moarte, și ultimul lucru pe care am apucat să-l mai văd înaintea ochii să-mi plesnească a fost cerul răsturnat, nervurile gri și bobîța de un portocaliul aprins, rămasă departe de mine pe vecie.

— Clara!

M-am zbatut. M-am lovit de ceva dur și ascuțit. Aveam mâini în loc de aripi. Eram în picioare, capul mi se învârtea, genunchii moi tremurau, trebuia să mă sprijin ca să nu mă prăbușesc. Pe bâjbâite, palmele mele s-au închis în jurul unui mâner din material matlasat și m-am agățat de o geacă atârnată în cuierul din fața cabinetului de geografie.

— Ești bine? a întrebat Oscar. Ți-e rău sau ce-ai? Arăți ciudat.

— Am fost pasăre, am izbucnit eu. Eram pasăre și zburam și pe urmă... pe urmă am murit.

Cineva a pufnit în spatele meu. Josefina K., evident. Una dintre cele mai malițioase fete din clasa mea.

— Clara spune că s-a transformat în pasăre! a anunțat în gura mare. Dacă cumva îți folosești magia ca să te transformi, îmi pare rău să te anunț, dar nu cred că funcționează. Poți să dai puțin din aripi, ca să vedem mai bine?

Nu reușeam deloc să mă concentrez pentru a înțelege întrebarea, nici pentru a găsi o remarcă amuzantă, deși știam că asta e cea mai bună soluție. Inima mea

CAPITOLUL 3

Zbor în văzduh

— Întinde-te și relaxează-te! a spus mătușa Isa. Nu ești obișnuită cu asta, și nu vreau să cazi și să te rănești.

Am ascultat și m-am întins pe podea, în salonul mătușii Isa. Pisica s-a tolănit imediat pe mine, peste picioare și burtă, și și-a înfipt ghearele în puloverul meu. Mesajul era clar: nu plecam nicăieri fără ea. Ceea ce mi-a convenit. Făcea ce o taie capul și nu era o gardă de corp perfectă, dar mă proteja cu înverșunare când era prezentă. Și nu eram nici pe departe așa de relaxată cum voia mătușa Isa să fiu.

Kahla se întorsese din călătoria ei pe cărările sălbatice. Pe blocul de desen schițase o parte dintre lucrurile pe care le văzuse în timp ce stătuse cu ochii închiși: un peisaj ciudat cu văi întunecate și coloane imense,

maro-aurii, care s-a dovedit a fi un con de brad văzut prin ochii unui gândac, o țesătură de crenguțe, de ramuri și de frunze ofilite de fag, văzută cu ochi de pitulice, o pădure de iarbă umedă, cu miros de râme, privită prin ochi de arici. Mătușa Isa dăduse din cap, o felicitase și o rugase să povestească tot ce a trăit. Nu cred a făcut-o doar pentru a verifica lecția lui Kahla, ci și ca să mă încurajeze și să mă liniștească. Plimbările pe cărările sălbatice pot fi interesante, neobișnuite, chiar *distractive...* Puteai să-ți dai seama de asta din strălucirea ochilor lui Kahla în timp ce vorbea. Dar călătoria mea involuntară – dacă chiar asta fusese – se încheiase cu moartea vrabiei. Nu voiam să mai încerc. Mai ales că exercițiul presupunea să mă întorc în locul în care căzuse vrabia.

- Încearcă să te relaxezi, m-a instruit mătușa Isa o jumătate de oră mai târziu, pentru a unsprezecea oară.
- Sunt relaxată, am spus printre dinți.
- Nu, nu ești, draga mea, mi-a întors-o, cu un zâmbet ironic. Poftim! Să vedem dacă te ajută puțin ceai de valeriană.

M-am strâmbat. Ceaiul de valeriană al mătușii Isa avea un gust foarte amar, dar am luat totuși ceașca pe care mi-a întins-o.

— Am pus două lingurițe de valeriană uscată, s-a grăbit să anunțe Nimeni. Din cutiuța albastră de lângă mușetel. În curând o să știu unde se găsesc toate.

M-am întins la loc. Am simțit furnicături în buze și am început să mă relaxez. Poate pentru că eram din ce în ce mai convinsă că nu are să se întâmple nimic. Kahla putea să se plimbe bine mersi și să fie gândac, arici sau pitulice, dar eu nu reușeam și pace. În orice caz, nu voluntar. Am căscat. Nu, nu, în ziua aceea n-avea cum să se întâmple nimic.

Am visat că mă dau într-un leagăn. Din ce în ce mai sus, din ce în ce mai repede. Sforile îmi ardeau palmele, dar nu-mi păsa. Când mă aplecam pe spate, cu picioarele întinse în față, pentru a da mai mult avânt leagănelui, îmi lăsam capul pe spate și mă uitam în sus, la peisajul de nori albi, la cerul albastru-azuriu și la

fâșia îngustă, verde, din coroanele copacilor, de care nu puteam scăpa.

— Ai grijă! a strigat sora mea mai mică. Nu așa de sus!

Nu aveam o soră mai mică, de fapt n-aveam nicio soră. Dar se pare că în vis aveam una.

N-am ascultat-o. Voiam să ajung și mai sus, să mă desprind de sol, să dau drumul sforilor și să-mi iau zborul. Voiam să fiu o pasăre, ca să pot zbura departe, departe.

Când leagănul a atins punctul maxim, am sărit din el. Cerul era atât de albastru, vântul îmi flutura părul atât de tare, încât, dacă ar fi fost să zbor vreodată, acela era momentul.

Am zburat. O minunată clipă albastră și vertiginoasă.

Apoi am atins pământul atât de brutal, încât am avut impresia că mi-am rupt toate oasele din corp.

— Kimmie!

I-am simțit teroarea din voce, dar nu i-am răspuns. Am rămas nemișcată, forțându-mă să nu respir. Aș fi putut să mă ridic în picioare – am știut aproape imediat că nu pățisem nimic. Dar am rămas întinsă, fără să mă mișc.